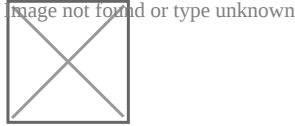

Ο πνευματικός αγώνας (Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός († 2009))

/ [Πεμπτούσία](#)

• Συστέλλεται η χάρις και αφήνεται μόνος ο άνθρωπος, για να γυμνασθεί «διά πίστεως και ουχί δι' είδους», που είναι η αισθητή αντίληψη της θείας χάριτος. Αφήνεται ελεύθερος είτε ο εχθρός, είτε ο παλαιός άνθρωπος, να επιδείξουν την παρουσία τους, και έτσι να αποκτήσει ο άνθρωπος πείρα των αδυναμιών του και να καταφύγει με συναίσθηση στον «δυνάμενον σώζειν».

πνευματικός

Φωτο: Σπύρος Δρόσος

• Όπως ο πόνος στο σώμα σαν φρουρός, φανερώνει στο πάσχον μέλος την ανωμαλία που υπάρχει, για να προλάβουμε διά της θεραπείας την σήψη και φθορά, έτσι και η συνείδηση ως άλλος πόνος ψυχικός, υποδεικνύει το σφάλμα που θα προκαλέσει την απομάκρυνση της χάριτος και μοιραία τον ψυχικό θάνατο! Γιατί πράγματι, σε όσους προσέχουν γίνεται απαραλόγιστος δικαστής και αλάνθαστος διδάσκαλος, όσοι δε την αμαυρώσουν καταπατώντας την, σ' αυτούς σιωπά και δεν κινείται.

• Κάθε αντίληψη από μέρους της χάριτος προωθεί τον άνθρωπο σε βαθύτερους πειρασμούς και πρέπει ακριβώς να συνειδητοποιήσει απaráβατα, ότι κάθε παρηγοριά είναι ειδοποιητήριο για ετοιμασία σε νέο και ίσως σκληρότερο πειρασμό.

• Πρέπει ο πιστός να δίνει εξετάσεις συνεχώς στην επίθεση της πολύμορφης αμαρτίας, για να πείσει και τους δύο κόσμους, «δεξιούς και αριστερούς», ότι τον μεν Θεό αγαπά γνησίως, τον δε διάβολο βδελύσσεται αξίως. Με την διαφορά ότι, αυτό μία φορά θα επιτευχθεί· η μάχη όμως θα παρατείνεται σ' όλη μας τη ζωή. Δεν είναι ήττα η παράταση του πολέμου, αλλά δείγμα αγωνιστικότητας και γι' αυτό δεν αφαιρεί την πάλη και μάχη η θεία χάρις, για να δοξάσει και προβιάσει τον αγωνιστή.

• Όπως από μέρους του Θεού απαιτούμε «το μέγα του έλεος», έτσι και στην δική

μας πλευρά υπάρχει το υψηλότερο επίτευγμα, το επικερδέστερο επιτήδευμα. «Μακάριοι γαρ φησί, οι πτωχοί τω πνεύματι», δηλ. οι ταπεινοί, και πράγματι είναι και θα είναι μακάριοι όσοι καταπιαστούν μ' αυτό το μέσον γιατί πρώτα απ' όλα συντρίβουν τον σατανά, που δεν μπορεί να συνυπάρχει σ' αυτήν την ασχολία και δεύτερον γίνονται στους ανθρώπους συμπαθητικοί και αγαπητοί. Ποιός δεν αγαπά τον ταπεινό άνθρωπο αφού και στην άλογη φύση είναι αγαπητός; Και πάλιν ποιός δεν αποστρέφεται τον υπερήφανο και εγωιστή;

- Η ανοχή και μακροθυμία, στις παραξενιές των άλλων, γίνεται αφορμή μισθού και προκοπής, διά του «ανεχόμενοι αλλήλοις εν σπλάχνοις Χριστού». Τί να κάνουμε, όταν η οπτική τους γωνία αμβλιωπεί; Πολλές φορές όμως, η σκληρή και ανάρμοστη συμπεριφορά των άλλων απέναντί μας, δεν είναι μόνο δική τους αταξία, αλλά και δική μας ευθύνη και ένοχή· και μας δόθηκαν αυτοί, σαν αντίδοτο στην κακοχυμία του αρρώστου εαυτού μας και για έμετο αυτής της διαστροφής.